

SLO – gan

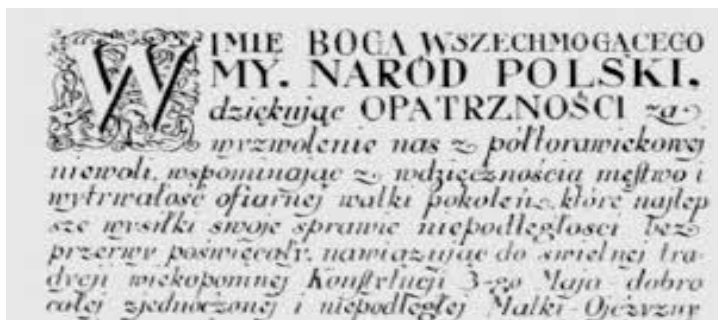
WYDANIE SPECJALNE⁽²⁰¹⁴⁾

„Najważniejsze
wydarzenia z historii
Polski XX wieku”

Spis treści:

- ❖ 1980r. Solidarność
- ❖ 13 grudnia 1981r. wprowadzenie stanu wojennego
- ❖ 6 luty 1989r. Obrady Okrągłego Stołu
- ❖ 25 listopada i 9 grudnia 1990r. pierwsze w historii Polski powszechne wybory prezydenckie
- ❖ 2 kwietnia 1997r. Uchwalenie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej
- ❖ 12 marca 1999r. przystąpienie Polski do NATO
- ❖ 1 maja 2004r. przystąpienie Polski do Unii Europejskiej
- ❖ 2 kwietnia 2005r. śmierć papieża Jana Pawła II
- ❖ 18 kwietnia 2007r. Polska wraz z Ukrainą zostają wybrane przez UEFA na gospodarzy Euro 2012
- ❖ 21 grudnia 2007r. Układ z Schengen
- ❖ 10 kwietnia 2010r. katastrofa lotnicza w Smoleńsku
- ❖ 1 lipca 2011r. objęcie przez Polskę prezydencji w Radzie Unii Europejskiej, trwającej do 31 grudnia 2011r

frag. Konstytucji RP

„Jestem Polakiem doprowadzonym do ostateczności przez historię” W. Gombrowicz

1980r. Solidarność

Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność” – ogólnopolski związek zawodowy powstały w 1980 dla obrony praw pracowniczych, do 1989 również jeden z głównych ośrodków opozycji przeciw rządowi Polski Ludowej. Początkowo duże wpływy polityczne organizacji w III Rzeczypospolitej (np. Akcja Wyborcza Solidarność w latach 1997–2001) uległy następnie znacznemu osłabieniu.

„Solidarność” powstała na bazie licznych komitetów strajkowych (w tym Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego w Gdańsku), które z czasem przekształciły się w komisje założycielskie Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. NSZZ „Solidarność” został zarejestrowany 10 listopada 1980 przez Sąd Wojewódzki w Warszawie. Od 2006 jest członkiem Międzynarodowej Konfederacji Związków Zawodowych.

Protesty robotników. Do pierwszego poważnego robotniczego protestu doszło w czerwcu 1956 w Poznaniu, gdzie wysuwano postulaty socjalne, ale również polityczne. Pośrednim skutkiem krwawo stłumionych zamieszek był „Polski Październik” 1956, kiedy to nastąpiła zmiana ekipy rządzącej, a I sekretarzem PZPR został, przyjmowany z nadzieją Władysław Gomułka. Zwolniono z więzień i rehabilitowano większość więźniów politycznych, zlikwidowano Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego, potępiono kult jednostki w ZSRR.

Wizyta papieża. 16 października 1978 krakowski arcybiskup, kardynał Karol Wojtyła został wybrany papieżem przyjmując imię Jana

Pawła II. Rok później podczas I pielgrzymki do Polski na mszach papieskich zorganizowanych w największych miastach zbierały się miliony Polaków. Jan Paweł II nawoływał do poszanowania narodowej godności i tradycji.

Stocznia Gdańsk. Kolejny protest rozpoczął się 14 sierpnia strajkiem w Stoczni Gdańskiej zorganizowanym przez Wolne Związki Zawodowe Wybrzeża. Przywódcą strajku został młody robotnik Piotr Maliszewski. Po raz pierwszy wśród postulatów pojawiły się żądania polityczne. Około godziny 11.00 tego dnia do stoczni przedostał się Lech Wałęsa, jeden ze zwolnionych z pracy robotników stoczniowych. Komitet strajkowy zażądał przywrócenia do pracy Anny Walentynowicz i Lecha Wałęsy, wzniesienia pomnika ofiar 1970, uszanowania praw pracowniczych oraz przedstawił żądania socjalne.

21 postulatów. Postulaty robotników były dla władz trudne do zaakceptowania, bo nie dotyczyły wyłącznie kwestii ekonomicznych. Jako pierwsze żądanie strajkujący postawili zapewnienie im prawa do utworzenia własnej reprezentacji. Robotnicy chcieli samodzielnie organizować się w wolne związki zawodowe, które mogłyby przemawiać do „rządu robotniczo-chłopskiego” w imieniu „ludu pracującego miast i wsi”. W ten sposób podawali w wątpliwość wiarygodność PZPR jako partii, która rzekomo miała sprawować rządy w imieniu klasy robotniczej.

13 grudnia 1981r. wprowadzenie stanu wojennego

Ograniczenie praw obywatelskich wprowadzone w nocy z 12 na 13 grudnia 1981 w celu zahamowania aktywności społeczeństwa dążącego do gruntownej reformy ustroju społeczno-politycznego PRL. Potwierdzony dekretem Rady Państwa, niezgodnym z konstytucją zabraniającą wydawania dekretów w czasie trwania sesji sejmowej. Przygotowywany od sierpnia 1980, uzasadniany groźbą zamachu stanu i przejęcia władzy przez opozycję skupioną w "Solidarności", załamaniem gospodarki, możliwością interwencji radzieckiej. Organem pełniącym funkcję administratora stanu wojennego w Polsce była Wojskowa Rada Ocalenia Narodowego (WRON) z generałem W. Jaruzelskim na czele. Przepisy stanu wojennego ograniczały podstawowe prawa obywatelskie, wprowadziły m.in. godzinę milicyjną (do maja 1982), zawiesiły działalność organizacji społecznych i związków zawodowych (niektóre rozwiązano, np. "Solidarność", Niezależne Zrzeszenie Studentów, Stowarzyszenie Dziennikarzy Polskich, ZASP, ZLP, w innych dokonano zmian w kierownictwie, np. w Stowarzyszeniu PAX).

Zmilitaryzowano główne działy gospodarki, zakazano zmian miejsca pobytu, wprowadzono cenzurę korespondencji, tryb doraźny w postępowaniu sądowym. Działacze *Solidarności*, opozycji politycznej oraz kilkunastu reprezentantów władzy sprzed sierpnia 1980 internowano (łącznie ok. 10 tys. osób).

Uczestników wystąpień protestacyjnych, działaczy konspiracji, członków *Solidarności* zwalniano z pracy, szykanowano, zniesławiano, nakłaniano do "deklaracji lojalności". Przy współpracy Służby Bezpieczeństwa prowadzono weryfikację pracowników sądów, oświaty, administracji, środków przekazu. Wobec pogarszającej się sytuacji gospodarczej (spadek produkcji, brak towarów na rynku, system kartkowej dystrybucji artykułów pierwszej potrzeby) i politycznej (presja międzynarodowej opinii publicznej) stan wojenny został zawieszony 31 grudnia 1982, zniesiony 22 lipca 1983 (przy czym represyjne praktyki i część ustawodawstwa przetrwały do 1989), a w lutym 1992 Sejm uznał jego wprowadzenie za nielegalne.

6 luty 1989r. Obrady Okrągłego Stołu

Rozmowy przedstawicieli opozycji, głównie osób związanych ze zdelegalizowaną po wprowadzeniu stanu wojennego "Solidarnością", z reprezentantami obozu rządzącego PZPR, ZSL, SD, przy aktywnym współudziale ugrupowań społecznych (m.in. Stowarzyszenie "PAX", OPZZ, PZKS) oraz obserwatorów z Kościoła Katolickiego i Ewangelicko-Augsburskiego, prowadzone od 6 lutego do 5 kwietnia 1989 w Magdalence koło Warszawy.

Przedmiotem negocjacji było wypracowanie możliwych do przyjęcia przez obie strony zasad demokratyzacji ustroju społecznego oraz naprawy systemu gospodarczego w Polsce. Uczestnikami konferencji byli m.in.: ze strony rządowej – C. Kiszczak, S. Ciosek, M. Kozakiewicz, L. Miller, A. Miodowicz, ze strony opozycyjno-solidarnościowej – L. Wałęsa, Z. Bujak, W. Frasyniuk, B. Geremek, J. Kuroń, T. Mazowiecki, A. Michnik, A. Stelmachowski, J. Turowicz. Rozmowy prowadzone były w trzech merytorycznie wydzielonych zespołach negocjacyjnych: pluralizmu związkowego, reform politycznych oraz gospodarki i polityki społecznej.

W podpisanych porozumieniach przyjęto, iż reforma ustroju politycznego i systemu gospodarczego odbędzie się w sposób ewolucyjny, jej podstawę stanowiąc

będą m.in. pluralizm polityczny, wolność słowa, niezawisłość sędziów, silny samorząd

erytorialny, demokratyczny tryb powoływania wszystkich przedstawicielskich organów władzy państwowej, swobodne kształtowanie się struktury własnościowej, rozwój stosunków rynkowych i konkurencji. Przyjęto także zasadę pluralizmu związkowego, tj. tworzenia i swobodnego zrzeszania się w związkach zawodowych oraz podjęto decyzję o przywróceniu legalności "Solidarności" (bez prawa do strajku). W zakresie reform dotyczących naczelnych władz państwowych uzgodniono utworzenie Senatu jako drugiej izby parlamentu oraz urzędu Prezydenta. Postanowiono też, że wybory do senatu będą całkowicie wolne, natomiast wybory do sejmu będą miały charakter kontraktowy, tj. określono z góry proporcję podziału mandatów: dla obozu koalicyjno-rządowego przeznaczono 65% a dla opozycji 35%. Wybory przeprowadzone zgodnie z tymi ustaleniami odbyły się 4 czerwca 1989

25 listopada i 9 grudnia 1990r. pierwsze w historii Polski powszechne wybory prezydenckie

Pierwsze w pełni równe, wolne, powszechne, tajne wybory prezydenckie odbyły się 25 listopada (I tura) i 9 grudnia (II tura). Wyłoniły prezydenta III Rzeczypospolitej, następcę wybranego przez Zgromadzenie Narodowe Wojciecha Jaruzelskiego.

Geneza. W latach 1918-1989 prezydentów Polski wyłaniało Zgromadzenie Narodowe oraz Sejm. W okresie 1952-1989 PRL urząd prezydenta był zlikwidowany. Na skutek porozumienia przy Okrągłym Stole odtworzono urząd prezydenta. Po wyborach prezydenckich w 1989 roku prezydentem został Wojciech Jaruzelski.

Pierwotny termin wyborów. Początkowo wybory miały odbyć się w związku z upływem kadencji urzędującego prezydenta. Z powodu przyjęcia uchwały o skróceniu kadencji prezydenta Wojciecha Jaruzelskiego 2 października marszałek sejmu zarządził wybory prezydenckie na 25 listopada.

Ustąpienie Wojciecha Jaruzelskiego. 26 lipca 1990 roku doszło do spotkania Lecha Wałęsy i Wojciecha Jaruzelskiego. Następnego dnia parlamentarzyści Porozumienia Centrum rozpoczęli zbiórkę podpisów z apelem o dymisję generała Wojciecha Jaruzelskiego. 18 września doszło do spotkania w Pałacu prymasowskim, na skutek którego większość polityków biorących udział opowiedziało się za przyspieszeniem wyborów prezydenckich i parlamentarnych. Dzień później Wojciech Jaruzelski przesłał do marszałka Sejmu

Mikołaja Kozakiewicza projekt ustawy konstytucyjnej skracający jego kadencję oraz wprowadzający do porządku konstytucyjnego wybory powszechne prezydenta RP.

Wybory i ordynacja. 21 września sejm podjął uchwałę o przeprowadzeniu wyborów prezydenckich w grudniu 1990 r. 27 września sejm przyjął ustawę o wyborze prezydenta. 2 października marszałek sejmu wyznaczył wybory na 25 listopada. Według przyjętej ordynacji wyborczej o urząd prezydenta mógł się ubiegać każdy obywatel polski mający co najmniej 35 lat, korzystający z pełni praw wyborczych do Sejmu, który zbierze co najmniej 100 tysięcy podpisów poparcia. Do wyboru potrzebna była większość 50% + 1 głos. W przypadku nie uzyskania przez żadnego z kandydatów 50% + 1 głosu przeprowadzana była II tura wyborów w której biorą udział dwaj kandydaci z największą liczbą głosów.

Kandydaci. Wolę kandydowania na stanowisko prezydenta wyraziło 14 osób. Frekwencja wyborcza w I turze wyniosła 60,6%, a w II – 53,4%. 9 grudnia 1990 zagłosowało 14,65 mln obywateli. Frekwencja wyniosła 53,39% i była niższa niż w pierwszej turze o około 2 mln głosów. 344 tysiące ludzi oddało głosy nieważne. Wybory wygrał Lech Wałęsa, który otrzymał 10 622 696 głosów (74,25%), a Stanisław Tymiński 3 683 098 głosów.

2 kwietnia 1997r. Uchwalenie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej – najważniejszy akt prawny (ustawa zasadnicza) Rzeczypospolitej Polskiej, uchwalony 2 kwietnia 1997 roku przez Zgromadzenie Narodowe, zatwierdzony w ogólnonarodowym referendum 25 maja 1997 roku, ogłoszony w Dzienniku Ustaw: Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483. Konstytucja RP weszła w życie 17 października 1997. Złożona jest z preambuły i 13 rozdziałów, w tym z 243 artykułów.

Mała Konstytucja. 1 sierpnia 1992 nastąpiło uchwalenie przez polski parlament „małej konstytucji”, a 17 października tego roku podpisał ją Prezydent RP Lech Wałęsa. „Mała konstytucja” to ustawa regulująca wzajemne stosunki między władzą ustawodawczą, wykonawczą oraz kompetencje samorządów terytorialnych (był to trzeci tego typu akt prawny w historii państwa polskiego). Porządkowała ona podstawowe zasady ustrojowe państwa. W pozostałych kwestiach nadal obowiązywały przepisy Konstytucji z 1952 roku, co spowodowało, iż w okresie 1992–1997 przepisy konstytucyjne zawarte były w aż trzech różnych dokumentach. Obowiązywała od 8 grudnia 1992.

Uchwalenie Konstytucji. Prace nad tekstem nowej polskiej konstytucji zakończyły się na początku 1997 roku.

2 kwietnia 1997 roku, po długotrwałej dyskusji, została ona przyjęta przez

Zgromadzenie Narodowe (451 głosów – za, 40 – przeciw, 6 – wstrzymujących się), które uwzględniło większość poprawek prezydenta.

25 maja 1997 odbyło się referendum, w którym społeczeństwo większością 52,71% głosów opowiedziało się za przyjęciem Konstytucji. Frekwencja w referendum wyniosła 42,86%.

16 lipca 1997 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Aleksander Kwaśniewski podpisał tekst Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i zarządził jej opublikowanie w Dzienniku Ustaw.

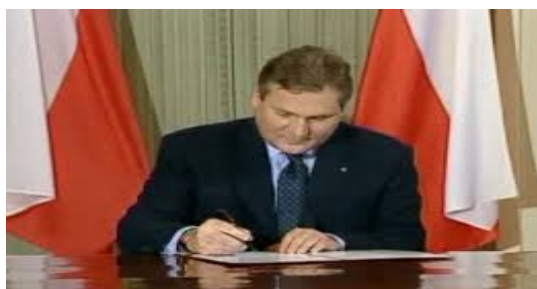
16 lipca 1997 roku ukazał się Dziennik Ustaw Nr 78 z tekstem Konstytucji.

17 października 1997 roku Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej weszła w życie po 3 miesiącach od daty jej ogłoszenia (art. 243 nowej konstytucji). Jednocześnie straciły moc obowiązujące nadal niektóre przepisy Konstytucji PRL z 22 lipca 1952 roku, „mała konstytucja” (*Ustawa Konstytucyjna z 17 października 1992 roku o wzajemnych stosunkach między władzą ustawodawczą i wykonawczą Rzeczypospolitej Polskiej oraz o samorządzie terytorialnym*) i Ustawa Konstytucyjna z dnia 23 kwietnia 1992 roku o trybie przygotowania i uchwalenia Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (art. 242 nowej konstytucji).

12 marca 1999r. przystąpienie Polski do NATO

Organizacja Traktatu Północnoatlantyckiego – organizacja polityczno-wojskowa powstała 24 sierpnia 1949na mocy podpisanego 4 kwietnia 1949 Traktatu Północnoatlantyckiego. Początkowym celem istnienia NATO była obrona militarna przed atakiem ze strony Związku Radzieckiego i jego satelitów, z czasem jednak organizacja stała się elementem utrzymania równowagi strategicznej między Wschodem i Zachodem. Po rozpadzie Układu Warszawskiego pełni rolę stabilizacyjną, podejmując działania zapobiegające rozprzestrzenianiu konfliktów regionalnych.

8 lipca 1997: Trzy państwa należące niegdyś do Układu Warszawskiego – Węgry, Czechy i Polska – zostały zaproszone do przystąpienia do NATO.

- 12 marca 1999: przyjęcie Polski, Czech i Węgier do NATO.

Głównym celem Sojuszu jest zagwarantowanie – środkami politycznymi i militarnymi – wolności i bezpieczeństwa wszystkim państwom członkowskim. Do osiągnięcia tego celu NATO wykonuje podstawowe zadania w zakresie bezpieczeństwa:zapewnia fundament trwałego bezpieczeństwa w Europie, opartego na rozwoju instytucji demokratycznych i pokojowym rozwiązywaniu konfliktów;

- zapewnia środki odstraszania i obrony przed jakąkolwiek formą ataku na

terytorium każdego państwa członkowskiego;

- rozwija bezpieczeństwo międzynarodowe poprzez stałą i aktywną współpracę ze wszystkimi państwami partnerskimi należącymi do programu *Partnerstwo dla pokoju (PdP)* oraz Euroatlantyckiej Rady Partnerstwa.

1 maja 2004r. przystąpienie Polski do Unii Europejskiej

Polska jest członkiem Unii Europejskiej od 1 maja2004 na mocy tzw. Traktatu akcesyjnego podpisanego 16 kwietnia2003 r. w Atenach będącego prawną podstawą przystąpienia (akcesji) Polski do Unii Europejskiej. Faktyczny proces integracji Polski rozpoczął się w Atenach8 kwietnia1994 r. z chwilą złożenia przez Polskę wniosku o członkostwo w UE i potwierdzenia go przez wszystkie państwa członkowskie podczas konferencji w Essen 9-10 grudnia 1994 r. Integracja jest procesem dynamicznym, nieustannie trwającym.

Nawiązanie stosunków dyplomatycznych pomiędzy Polską a (wtedy jeszcze) Wspólnotą Europejską nastąpiło 16 września 1988 r. Rok później, 19 września 1989 r. w Warszawie, podczas pierwszej wizyty w Polsce Przewodniczącego Rady Ministrów Komisji WE podpisano negocjacje w sprawie umowy o handlu i współpracy handlowej i gospodarczej.

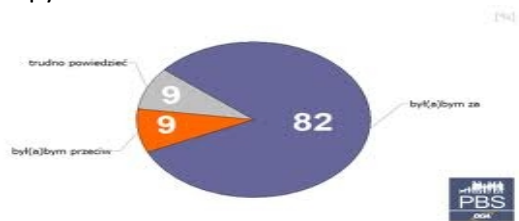
Zmiany ustrojowe po 1989 r. umożliwiły podjęcie rozmów na temat stowarzyszenia Polski ze Wspólnotami Europejskimi. Oficjalne rokowania rozpoczęto 22 grudnia 1990 r. zakończone podpisaniem 16 grudnia 1991 Układu europejskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Rzeczpospolitą Polską a Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi. Jednocześnie wraz z *Układem europejskim* Polska podpisała część handlową układu ujętą w tzw. *Umowie przejściowej*, obowiązującej do 1 marca 1992 r. Układ europejski z Polską zaczął obowiązywać 1 lutego 1994 r., trzy miesiące po wejściu w życie Traktatu o Unii Europejskiej. Pierwszym etapem było powołanie Rady Stowarzyszenia RP – UE, której zadaniem był nadzór nad realizacją układu. Dialog polityczny na szczeblu ministerialnym odbywał się w Radzie Stowarzyszenia. Za forum kontaktów pomiędzy Parlamentem RP a Parlamentem Europejskim służył Parlamentarny Komitet Stowarzyszenia.

Według oficjalnych wyników PKW do urn poszło 58,85% uprawnionych do głosowania (tj. 17 586 215 osób) spośród 29 868 474 uprawnionych, 77,45% z nich (tj. 13 516 612) odpowiedziało **tak** na postawione pytanie. 22,55% z nich (tj. 3 936 012) odpowiedziało **nie**. Oddano również 126 194 głosy nieważne.

Traktat akcesyjny będący prawną podstawą przystąpienia (akcesu) 10 krajów Europy Środkowej i Południowej (Cypru, Czech, Estonii, Litwy, Łotwy, Malty, **Polski**, Słowacji, Słowenii i Węgier) do Unii Europejskiej został podpisany 16 kwietnia 2003 r. w Atenach.

1 maja 2004 r. Polska stała się pełnoprawnym członkiem Unii Europejskiej wraz z 9 innymi krajami Europy.

2 kwietnia 2005 r. śmierć papieża Jana Pawła II

Jan Paweł II, właśc. Karol Józef Wojtyła (ur. 18 maja 1920 w Wadowicach, zm. 2 kwietnia 2005 w Watykanie) – polski biskup rzymskokatolicki, biskup pomocniczy krakowski, a następnie arcybiskup metropolita krakowski, kardynał, zastępca przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski (1969-1978), 264. papież i 6. Suweren Państwa Miasto Watykan (16 października 1978 – 2 kwietnia 2005), kawaler Orderu Orła Białego, błogosławiony Kościoła katolickiego.

Poeta i poliglota, a także aktor, dramaturg i pedagog. Filozof historii, fenomenolog, mistyk i przedstawiciel personalizmu chrześcijańskiego.

Jest pierwszym papieżem który odbył najwięcej podróży zagranicznych oraz najwięcej osób wyniósł na ołtarze. Jego proces beatyfikacyjny był jednym z najkrótszych w historii Kościoła, rozpoczął się miesiąc po pogrzebie, a zakończył się sześć lat po śmierci,

zaś proces kanonizacyjny zakończył się trzy lata po beatyfikacji, dziewięć lat po śmierci.

18 kwietnia 2007 r. Polska wraz z Ukrainą zostają wybrane przez UEFA na gospodarzy Euro 2012

Mistrzostwa Europy w Piłce Nożnej 2012, oficjalnie UEFA Euro – czternasty turniej o mistrzostwo Europy w piłce nożnej mężczyzn, zorganizowany wspólnie przez Polskę i Ukrainę. 14 grudnia 2009 na placu Michajłowskim w Kijowie oficjalnie zaprezentowano logo i hasło „Razem tworzymy przyszłość” Euro 2012.

8 czerwca 2012 turniej rozpoczął mecz otwarcia na Stadionie Narodowym w Warszawie, w którym Polska zremisowała z Grecją, a faza grupowa zakończyła się 19 czerwca. Ćwierćfinały zostały rozegrane od 21 do 24 czerwca, a półfinały 27 i 28 czerwca. Finał Mistrzostw odbył się 1 lipca 2012 na Stadionie Olimpijskim w Kijowie.

Na turnieju zostało rozegranych 31 meczów. Zagrało w nich 14 drużyn narodowych wyłonionych w kwalifikacjach, w których brało udział 51 państw między sierpniem 2010 a listopadem 2011, oraz 2 ekipy gospodarzy. Był to ostatni turniej rozegrany w tym systemie, gdyż od 2016 roku w 51 meczach rywalizować będą 24 drużyny. 1 lipca 2012 reprezentacja Hiszpanii pokonała w finale Włochów (4:0) i jako pierwsza w historii obroniła tytuł Mistrza Europy z poprzednich mistrzostw. Jednocześnie stała się pierwszą

w dziejach reprezentacją, która trzeci raz z rzędu uzyskała tytuł mistrzowski (w 2010 r. odniosła zwycięstwo Mundialu).

21 grudnia 2007 r. Układ z Schengen

Podpisany 14 czerwca 1985 w luksemburskim mieście Schengen między Belgią, Francją, Holandią, Niemcy (wówczas RFN) i Luksemburgiem (w tej postaci znany jako tzw. Porozumienie z Schengen, następnie – od 1990 – tzw. Konwencja z Schengen). Dotyczy stopniowego znoszenia kontroli na granicach między tymi państwami i wprowadzania zasad swobodnego przepływu obywateli wymienionych 5 państw i obywateli reszty członków Unii. Układ uzupełniono 5 lat później i ostatecznie zaczął on obowiązywać od 26 marca 1995.

Do Układu z Schengen przystąpiły również: Włochy (1990), Hiszpania i Portugalia (1991), Grecja (1992), Austria (1995) oraz Dania, Finlandia i Szwecja (1996). Specjalne stosunki z „grupą Schengen” posiadają także od 1996 Islandia i Norwegia. Do układu, spośród państw unijnych nie przystąpiły do 2002 Wielka Brytania i Irlandia. Kraje należące do grupy określa się często mianem „obszaru Schengen”. 21 grudnia 2007 do strefy dołączyła także Polska, Litwa, Łotwa, Estonia, Słowacja, Słowenia, Czechy, Węgry i Malta. Szwajcaria najprawdopodobniej przystąpi do strefy 1 listopada 2008. Układ stanowi próbę realizacji unii politycznej zapoczątkowanej poprzez Traktat z Maastricht, realizuje również jedną z czterech wolności UE – wolność przepływu osób.

Podstawowe cele układu to likwidacja kontroli paszportowej na granicach wewnętrznych, zastępowanej ściślejszą kontrolą na granicach zewnętrznych, wspólna polityka azylowa i wizowa oraz utworzenie tzw. Systemu Informacji Schengen – SIS. Istotą systemu jest gromadzenie danych o osobach niepożądanych bądź poszukiwanych na obszarze państw Unii (dane gromadzi specjalny komputer ulokowany w Strasburgu). Jest to pierwszy w Europie policyjny system przepływu informacji umożliwiający automatyczne przekazywanie danych. Po wprowadzeniu konkretnej informacji o osobie (np. poszukiwanej lub obserwowanej przez policję) lub zdarzeniu do systemu krajowego jest ona od razu dostępna w terminalach komputerowych pozostałych krajów.

10 kwietnia 2010r. katastrofa lotnicza w Smoleńsku

Katastrofa polskiego samolotu rządowego w Smoleńsk, katastrofa lotnicza, do której doszło w Smoleńsku w sobotę, 10 kwietnia 2010 roku o godz. 8:41:06 czasu środkowoeuropejskiego letniego (CEST) (10:41:06 ówczesnego czasu moskiewskiego letniego). Zginęło w niej 96 osób, wśród nich: prezydent RP Lech Kaczyński z małżonką, ostatni prezydent RP na uchodźstwie Ryszard Kaczorowski, wicemarszałkowie Sejmu i Senatu, grupa parlamentarzystów, dowódcy wszystkich rodzajów Sił Zbrojnych RP, pracownicy Kancelarii Prezydenta, szefowie instytucji państwowych, duchowni, przedstawiciele ministerstw, organizacji kombatanckich i społecznych oraz osoby towarzyszące, stanowiący delegację polską na uroczystości związane z obchodami 70. rocznicy zbrodni katyńskiej, a także załoga samolotu.

Była to druga pod względem liczby ofiar katastrofa w historii lotnictwa polskiego i największa pod względem liczby ofiar katastrofa w dziejach Sił Powietrznych RP. Katastrofy nie przeżyła żadna z osób obecnych na pokładzie.

Po ukazaniu się pierwszych wiadomości o katastrofie przed Pałacem Prezydenckim w Warszawie zgromadziły się tłumy ludzi. Składano kwiaty i wieńce, palono znicze, opuszczono do połowy flagę przed pałacem prezydenckim, odmawiano modlitwy; o godz. 18:00 w wielu miastach rozpoczęły się msze w intencji ofiar katastrofy. W dniach 10–18 kwietnia w Polsce obowiązywała żałoba narodowa; w jej czasie w przeszło 60 polskich miastach odbyły się marsze pamięci w hołdzie ofiarom katastrofy, niekiedy wiążące się z obchodami 70. rocznicy zbrodni katyńskiej. W pogrzebie Lecha Kaczyńskiego i jego małżonki Marii, który odbył się 18 kwietnia w Krakowie, uczestniczyło przeszło 150 tys. osób; uroczystość oglądało w telewizji ponad 13 milionów widzów. W wyniku katastrofy

powstały nowe organizacje i inicjatywy społeczne.

Po katastrofie 23 państwa ogłosiły żałobę narodową, a wyrazy ubolewania oraz kondolencje zostały przesłane przez wiele państw świata i organizacji międzynarodowych. Ofiary uczczono także minutą ciszy podczas rozgrywek sportowych.

1 lipca 2011r. objęcie przez Polskę prezydencji w Radzie Unii Europejskiej, trwającej do 31 grudnia 2011r.

Polska prezydencja w Radzie Unii Europejskiej – okres, w którym Polska przewodniczyła posiedzeniom Rady Unii Europejskiej.

1 lipca 2011 roku Polska stanęła na czele Rady Unii Europejskiej (UE). Jest to pierwsza polska prezydencja. Przez sześć miesięcy Polska przewodniczyła pracom Rady UE jako pierwsze państwo tria: Rzeczpospolita Polska – Królestwo Danii – Republika Cypryjska.

Sprawowanie prezydencji w Unii Europejskiej jest naturalną konsekwencją przystąpienia Polski do UE w 2004 roku i szczególnego rodzaju zobowiązaniem wynikającym ze statusu państwa członkowskiego. Obowiązek ten został wprowadzony przez Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską z 1957 roku. Polska prezydencja przypadła na II połowę 2011 roku co jest zgodnie z porządkiem ustalonym jednomyślną decyzją Rady Unii Europejskiej. Obecna kolejność

prezydencji została określona w Decyzji Rady z dnia 1 stycznia 2007 roku w sprawie porządku sprawowania prezydencji w Radzie (2007/5/WE, Euratom). Porządek sprawowania prezydencji w Radzie został ustalony do połowy 2020 roku. W celu koordynacji zadań związanych z przygotowaniem do sprawowania prezydencji 15 lipca 2008 Rada Ministrów powołała *Pełnomocnika Rządu do spraw Przygotowania Organów Administracji Rządowej i Sprawowania przez Rzeczpospolitą Polską Przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej*. Funkcje tę pełni Mikołaj Dowgielewicz, sekretarz Komitetu Integracji Europejskiej, sekretarz stanu w Urzędzie Komitetu Integracji Europejskiej i wiceprzewodniczący Komitetu Europejskiego Rady Ministrów.

„Czym jest historia?
Echem przeszłości
odbitym przez
przyszłość. Odblaskiem
przyszłości rzuconym w
przeszłość”.

Victor Hugo

„Ale tam, na miejscu,
zupełnie szczerze drażni
przeciętnego Polaka
Ludzkie Przeznaczenie
ubrane w stroje
od Diora, omijające
gładko z pomocą zdobywcy
techniki wszelkie trudy
dnia powszedniego
i nieświadome prawdziwej
zdobyczy ludzkości,

która jest co najmniej
od 200 lat polska zdol-
ność lekceważenia
sztucznie wymyślonych
przez cywilizację zasad
życia i zdolność przys-
tosowania się do wszys-
tkich zmian, które
narzuca rozpędzona his-
toria i niesforna geog-
rafia polityczna”.

Stanisław Dygat

OPRACOWAŁ: Bartkowski Damian